

„Chcete mi říct, že tohle má na svědomí nějaká liška?“

„Není to obyčejná liška a ani nás nečeká obyčejný hon.“ Halanan se na chvíli zarazí. „Děti jsou celé natěšené. Tolik vzrušení ve Wickdonu nikdy nezažily a už zřejmě nezažijí. Mluví jen o honitbách a o zbraních, ale ony ještě neviděly to, co já. Zatím zničila jediný sad, ale čím blíží Hon bude, tím zuřivěji budě běsnit.“

„Bylo by jednodušší ji zastřelit hned,“ zamumlá Wes. Ale i kdyby se ji podařilo zabít před studeným úplňkem, vítězství by nic neznamenalo, jelikož by ho nebylo dosaženo tvrdým bojem. Čím nebezpečnější šelma, tím slavnější hrdina, který ji skolí.

„To by nebyla žádná zábava,“ zavrtčí Halanan nevrle. „Hněv v lovech vyvolá dobrý pocit ze štvance. Organizátoři nám sice nahradí všechny škody, které ta bestie napáchá, ale některé ztráty penězi nezaplátíš. Když jsem byl ve tvém věku, vytáhla z postýlky novorozeně. Nikdo nechtěl ten rok vyhrát víc než jeho otec, ale ona nakonec vždycky uteče.“

„Aha.“ Wese nenapadá nic, co by na takovou hroznou věc řekl.

„Já osobně si myslím, že Harringtonovi si letos mohou dovolit hubenější sklizeň. Neštěstí tuží charakter.“

Wes s tím nemůže plně souhlasit, ačkoli o Harringtonových kromě jejich očividného bohatství neví vůbec nic. Zažil však už dost poučování na to, aby věděl, kdy má držet jazyk za zuby.

Jedou v příjemném tichu, dokud se před nimi neobjeví cihlový dům a jeho nízký plaňkový plot. V denním světle a zahalený do stříbřité mlhy, která se valí po úbočí hor, vypadá ještě ponuřeji a osaměleji. Halanan pobídne koníka a zastaví před brankou.

Wes seskočí z povozu a sundá své věci. Jakmile se přesvědčí, že nic nezapomněl, natáhne k Halananovi pravici, kterou muž přijme s vážným přikývnutím hlavy. „Děkuju za svezení.“

„Hodně štěstí přeju. A pozdravuj ode mě Maggie, ano? Řekni jí, aby za mnou přišla, kdyby cokoli potřebovala.“

Maggie. To musí být ta dívka, se kterou se včera setkal. Evelynina dcera. Zaplaví ho hrůza. „Jistě, pane.“

„A jestli ti můžu něco poradit, chlapče, tak ji netrap. I bez toho má starostí až příliš.“

Zní to jako zlověstné varování. Mark Halanan má sice vlídnou tvář, ale je to chlap jako hora a dívá se na Wese, jako by očekával odpověď. „A-ano, pane.“

Halanan spokojeně zabručí a pobídne kobyliku, která si povzdychne a rezignovaně se vydá zpátky do Wickdonu, až jí kopýtko čvachtají v blátě.

Wes zůstane opět sám.

Sídlo ho pozoruje, ale on se jím nenechá zastrašit. Za bílého dne u něj vítězí rozum. Navíc měl čas přemýšlet a popohání ho obnovené zoufalství.

Otevře branku a vydá se přes zarostlou předzahrádku. Ze spadaneho listí se line nasládlá vůně hniloby. Když je deset kroků od verandy, prolomí ticho hluboké zavytí. Ztuhne a v tu chvíli se zpoza domu vyřítí zrzavý pes a vrhne se na něj. Místo pocitu strachu se ho na chvíličku zmocní úleva. Smrt zabitím není taková ostuda.

Čistě instinktivně upustí zavazadla a vyhodí ruce do vzduchu. Vzápětí už leží na zádech, z plic mu vyprchává vzduch a košilí mu prosakuje studené bláto. Pes ho tiskne k zemi a máčí mu tvář hustými, smradlavými slinami. Než si je Wes stihne otřít, ta bestie se skloní a olízne ho přímo na pusu.

„To stačí,“ zamručí. „Slez ze mě.“

Odstrčí psa, což ho nijak neodradí. Krouží kolem něj, vrtí ocasem a zkoumavě mu čuchá k vlasům se zápalem detektiva z rozhlasového programu. Wes se pomalu posadí a skloní hlavu ke košili. Na hrudi má dva blátivé otisky tlapek. Zasténá. Jeho dobrý druhý dojem je v tahu.

„Svízeli!“ ozve se dívčí hlas, na který pes okamžitě zareaguje. On i chlapec se otočí směrem k volání.

A tam, jen pár metrů od nich, stojí Evelynina dcera – Maggie – s loveckou puškou v ruce. Pod jejím chladným pohledem Wesovi tuhne krev v žilách. Náhle neví, co by bral raději – zda smrt rukou Maggie Weltyové, nebo matčino zklamání.